

Ilie - Numărul unsprezece

Prima greșeală

Jeff Pippenger

2023-10-15

Răzvrătirea legată de vițelul de aur al lui Aaron, la începutul Israelului antic, corespunde în mod profetic răzvrătirii lui Ieroboam, la începutul celor zece seminții ale regatului de nord al lui Efraim. Aceste istorii sacre tipifică răzvrătirea Adventismului din 1863.

Există, desigur, și alți martori ai anului 1863, însă Aaron și împăratul Ieroboam constituie martori care se suprapun peste istoria anului 1863, iar toate acele istorii ilustrează mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii, care este cornul protestant, nu doar în zilele de pe urmă ale celui de-al șaselea regat al profeției biblice, ci până la închiderea timpului de probă. Acele istorii abordează, de asemenea, istoria paralelă a cornului republican în cadrul celui de-al șaselea regat.

În general, este un adevăr foarte dificil pentru cei care cred că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este rămășița lui Dumnezeu la sfârșitul lumii. Acea convingere este prima noastră greșeală. Nu există nicio dovadă biblică că Biserica din Laodicea reprezintă poporul care este înălțat ca un stindard în timpul crizei legii duminicale. Prima noastră greșeală este acceptarea premisei false că așa stau lucrurile. Stindardul de la sfârșitul lumii este alcătuit din aceia care au fost excluși de membrii sinagogii Satanei.

Și El va ridica un stindard pentru neamuri, îi va strânge pe cei izgoniți ai lui Israel și îi va aduna laolaltă pe cei risipiți ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Isaia 11:12.

Advențiștii laodiceeni sunt cei care îi izgonesc pe cei ce urmează să fie stindardul.

Ascultați cuvântul Domnului, voi care vă cutremurați la cuvântul Său; frații voștri, care v-au urât și v-au izgonit din pricina numelui Meu, au zis: "Să fie Domnul proslăvit"; dar El Se va arăta spre bucuria voastră, iar ei vor rămâne de rușine. Isaia 66:5.

Cei care sunt stindardul sunt izgoniți din pricina „Namelui” lui Hristos. Numele care stârnește ura este Alfa și Omega, căci principiul Alfa și Omega este ceea ce identifică în mod clar pe cine reprezintă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea în profeția biblică. Pilda celor zece fecioare reprezintă adventismul.

"Pilda celor zece fecioare din Matei 25 ilustrează, de asemenea, experiența poporului adventist." Tragedia veacurilor, 393.

Pilda s-a împlinit la începutul Adventismului și se împlinește din nou, ad litteram, la sfârșit.

Mi se indică adesea pilda celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci nechibzuite. Această pildă a fost și va fi împlinită întocmai, după literă, căci are o aplicare specială pentru timpul acesta și, asemenea soliei îngerului al treilea, a fost împlinită și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului. Review and Herald, 19 august 1890.

Fecioarele neînțelepte care se trezesc și recunosc că nu au untdelemn sunt laodiceenii.

Starea Bisericii reprezentată de fecioarele neînțelepte este, de asemenea, numită starea laodiceană. Review and Herald, 19 august 1890.

Lupta fecioarelor înțelepte, reprezentate totodată ca Biserica din Filadelfia, este împotriva unei biserici a celor ce pretind că sunt iudei, dar nu sunt.

Iată, pe cei din sinagoga Satanei, care spun că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină și să se închine înaintea picioarelor tale și să cunoască că te-am iubit. Apocalipsa 3:9.

Sora White abordează acest verset chiar în prima publicație de după Marea Dezamăgire.

„Credeți că aceia care se închină înaintea picioarelor sfântului (Apocalipsa 3:9) vor fi, în cele din urmă, mântuiți. Aici trebuie să fiu de altă părere decât dumneavoastră; căci Dumnezeu mi-a arătat că această clasă era alcătuită din Adventiști declarați, care căzuseră de la credință și «L-au răstignit pentru ei înșiși din nou pe Fiul lui Dumnezeu și L-au dat batjocurii pe față». Iar în «ceasul ispitei», care încă urmează să vină, spre a scoate la iveală adevăratul caracter al fiecăruia, vor ști că sunt pierduți pentru totdeauna; și, copleșiți de chinul duhului, se vor pleca la picioarele sfântului.” Cuvânt către Turma Mică, 12.

În capitolul cinci din Isaia, cântarea viei, pe care Hristos a întrebuițat-o ulterior, este menționată pentru prima dată.

Acum voi cânta Preaiubitului meu cântarea Preaiubitului meu despre via Lui. Preaiubitul meu are o vie pe un deal foarte rodnic: a îngrădit-o, a curățat-o de pietre, a sădit în ea cea mai aleasă viță, a zidit un turn în mijlocul ei și a făcut în ea și un teasc; și a așteptat să facă struguri, și a făcut struguri sălbatici. Și acum, locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați, vă rog, între Mine și via Mea. Ce s-ar mai fi putut face pentru via Mea, ce nu i-am făcut Eu? De ce, când am așteptat să facă struguri, a făcut struguri sălbatici? Isaia 5:1-4.

Parabola, atât în Vechiul Testament, cât și în Noul, identifică Biserica lui Dumnezeu ca fiind respinsă de Dumnezeu pentru refuzul de a aduce roadele pentru care ea a fost ridicată. În Isaia 5, la încheierea parabolei, se indică pedeapsa viei și, totodată, se promite ridicarea unui steag pentru neamuri. Este limpede că via nu este steagul.

De aceea s-a aprins mânia Domnului împotriva poporului Său și El Și-a întins mâna împotriva lor și i-a lovit; și dealurile s-au cutremurat, iar trupurile lor moarte au fost sfâșiate în mijlocul străzilor. Pentru toate acestea, mânia Lui nu s-a potolit, ci mâna Lui este încă întinsă. Și El va înălța un stindard pentru neamurile de departe și va șuiera către ele de la marginile pământului; și iată, vor veni cu mare repeziciune, iute. Isaia 5:25, 26.

Când, mai târziu, Iisus a cântat cântarea sub formă de pildă, concluzia Sa a fost la fel de decisivă.

Ascultați încă o pildă: Era un anume stăpân de casă, care a sădit o vie, a împrejmuit-o de jur împrejur, a săpat în ea un teasc, a zidit un turn, a dat-o în arendă unor vieri și a plecat într-o țară depărtată. Când s-a apropiat vremea roadelor, a trimis pe slujitorii săi la vieri, ca să primească din roadele ei. Dar vierii au pus mâna pe slujitorii lui: pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât,

iar pe altul l-au ucis cu pietre. Din nou a trimis alți slujitori, mai mulți decât cei dintâi; și au făcut cu ei întocmai. La urmă, le-a trimis pe fiul său, zicând: Îl vor cinsti pe fiul meu. Dar vierii, văzând pe fiul, au zis între ei: Acesta este moștenitorul; veniți, să-l omorâm și să punem mâna pe moștenirea lui. Și, punând mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au omorât. Așadar, când va veni stăpânul viei, ce le va face acelor vieri? I-au zis: Pe acei oameni răi îi va pierde cu o pierzare cumplită și va da via altor vieri, care îi vor da roadele la vremurile lor. Isus le-a zis: N-ați citit niciodată în Scripturi: Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului; de la Domnul s-a făcut aceasta și este minunată în ochii noștri? De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și dată unui neam care va aduce roadele ei. Și oricine va cădea peste piatra aceasta se va sfărâma; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va zdrobi. Iar când arhierii și fariseii au auzit pildele Lui, au înțeles că despre ei vorbea. Matei 21:33-45.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană nu este stindardul înălțat. Via din zilele de pe urmă, preînchipuită de Israelul din vechime, este Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană, dar va exista un neam care va aduce roada socotită drept cele dintâi roade, ceea ce sunt cei o sută patruzeci și patru de mii.

Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femeii; căci sunt feciorelnici. Aceștia sunt cei care urmează Mielului oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, fiind pârga pentru Dumnezeu și pentru Miel. Apocalipsa 14:4.

Ca un stindard, ei vor fi puși în slujba Stăpânului Casei pentru a strânge secerișul de pe urmă. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană este via care a respins piatra de temelie a celor „șapte vremi” ale lui Moise. Din acel moment a urmat o coborâre progresivă în întuneric tot mai adânc. Stindardul va fi „o rădăcină a lui Isai”. Rădăcina lui Isai, sau David, reprezintă chiar ultimul adevăr pe care Isus l-a prezentat iudeilor cârtitori din istoria Sa. Este un simbol al principiului Alfa și Omega, pe care vierii necredincioși ai Israelului, atât celui antic, cât și celui modern, refuză să-l înțeleagă.

Și în ziua aceea va fi o rădăcină a lui Isai, care va sta ca un stindard pentru popoare; către el vor căuta Neamurile; iar odihna lui va fi glorioasă. Isaia 11:10.

Sora White și James White afirmă clar că până în 1856 mișcarea devenise Laodicea; așadar, când arată ea că aceasta a acceptat vreodată solia către Laodiceeni? Nu a făcut-o niciodată. Prima noastră greșală este acceptarea afirmației că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost o biserică biruitoare de-a lungul istoriei sale. Este tocmai invers. Dacă acceptăm acea primă premisă greșită, ochii ni se închid față de faptele profetice care ne învață contrariul. De pildă, Sora White arată în mod repetat că istoria vechiului Israel literal ilustrează experiența și istoria Israelului spiritual modern. Adesea, când face trimitere la Israelul antic ca exemplu pentru Israelul modern, ea citează simultan enunțul clasic al apostolului Pavel privitor la același fapt.

Acum, toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde; iar ele au fost scrise spre avertizarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. 1 Corinteni 10:11

Apostolul Pavel, în versetul unsprezece, rezumă cele zece versete anterioare.

Fraților, nu voiesc să fiți în neștiință că toți părinții noștri au fost sub nor și toți au trecut prin mare; și toți au fost botezați în Moise, în nor și în mare; și toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească; și toți au băut aceeași băutură duhovnicească; căci au băut din stânca duhovnicească care îi urma; iar stânca era Hristos. Dar cu cei mai mulți dintre ei, Dumnezeu nu a fost binevoitor, căci au fost doborâți în pustie. Iar acestea au fost pilde pentru noi, ca să nu poftim cele rele, precum au poftit și ei. Nici să nu fiți închinători la idoli, precum au fost unii dintre ei, precum este scris: Poporul a șezut să mănânce și să bea și s-a sculat să joace. Nici să nu curvim, precum au curvit unii dintre ei, și au căzut într-o zi douăzeci și trei de mii. Nici să nu ispitim pe Hristos, precum L-au ispitit unii dintre ei, și au fost nimiciți de șerpi. Nici să nu murmurăm, precum au murmurat unii dintre ei, și au fost nimiciți de nimicitorul. 1 Corinteni 10:1-10.

Pavel și Sora White nu folosesc Israelul din vechime ca exemplu al unui popor biruitor și neprihănit. Dimpotrivă. Pavel rezumă acele prime zece versete în versetul unsprezece, iar apoi, în versetul următor, enunță lecția pe care istoria Israelului din vechime este menită să o transmită celor care vor vedea.

De aceea, cel ce crede că stă în picioare să ia seama, ca nu cumva să cadă. 1 Corinteni 10:12.

Vechiul Israel constituie un exemplu al unui popor care a fost chemat de Dumnezeu, călăuzit de Dumnezeu, a împlinit profețiile lui Dumnezeu și s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu la fiecare pas și, în cele din urmă, L-a răstignit pe Creatorul cerului și al pământului! Adventiștii nu au nicio problemă să recunoască aceste fapte despre Vechiul Israel, dar rareori permit ca avertismentul intenționat să străpungă orbirea lor laodiceană. Ei pot cita pasajele în care Sora White identifică Biserica drept lumina ochilor lui Dumnezeu, și așa este, dar dragostea lui Dumnezeu pentru poporul Său nu aruncă o mantie peste starea lor reală. Pe toți aceia pe care îi iubește, El îi muștră și îi pedepsește. Chiar dacă Biserica lui Dumnezeu este lumina ochilor Lui, Isus a rezumat foarte limpede relația Sa cu ea, cu lumina ochilor Săi.

O, Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine; de câte ori am voit să adun pe copiii tăi laolaltă, precum își adună cloșca puii sub aripile ei, și n-ai voit! Iată, vi se lasă casa voastră pustie; și adevărat vă spun: nu Mă veți vedea până va veni vremea când veți zice: Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului. Luca 13, 34-35.

Se cuvine să fie puse întrebările: «Oare Isus ilustrează cu adevărat sfârșitul prin început? Oare Israelul din vechime ilustrează într-adevăr Israelul modern?» Problema Israelului din vechime, de-a lungul întregii sale istorii, a fost că ei credeau că moștenirea lor dovedea că erau poporul lui Dumnezeu și, prin urmare, că nu puteau fi altceva decât poporul lui Dumnezeu. De aceea, în zilele lui Ieremia, ei se declarau a fi templul Domnului.

Cuvântul care a venit lui Ieremia de la Domnul, zicând: Stai în poarta casei Domnului și proclamă acolo cuvântul acesta și spune: Ascultați cuvântul Domnului, voi toți ai lui Iuda, care intrați pe aceste porți ca să vă închinați Domnului. Așa zice Domnul oștirilor, Dumnezeu lui Israel: Îndreptați-vă căile și faptele voastre și vă voi face să locuiți în locul acesta. Nu vă încredeți în cuvinte mincinoase, zicând: Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului sunt acestea. Ieremia 7:1-4.

Însăși această amăgire a fost, de asemenea, subliniată de Ioan Botezătorul.

Și erau botezați de el în Iordan, mărturisindu-și păcatele. Dar, văzând mulți dintre farisei și saducheii venind la botezul său, le-a zis: O, pui de vipere, cine v-a înștiințat să fugiți de mânia ce are să vină? Faceți, așadar, roade vrednice de pocăință; și să nu vă puneți în gând să ziceți în voi înșivă: Îl avem pe Avraam ca tată; căci vă spun că Dumnezeu poate, din pietrele acestea, să ridice fii ai lui Avraam. Iată, și acum securea este pusă la rădăcina pomilor; așadar, orice pom care nu face rod bun este tăiat și aruncat în foc. Matei 3:6-10.

Aceeași înțelegere eronată din cadrul Adventismului, simbolizată de expresia „Templul Domnului suntem noi” și de faptul că suntem „sămânța” spirituală a lui Avraam, este principala manifestare a orbirii Laodiceei.

Dumnezeu trimite soli ca să spună poporului Său ce trebuie să fie și ce trebuie să facă, pentru a asculta de legile dreptății Sale, pe care, dacă un om le împlinește, va trăi prin ele. Ei sunt datori să-L iubească pe Dumnezeu mai presus de toate, neavând alți dumnezei înaintea Lui; și sunt datori să-și iubească aproapele ca pe ei înșiși, făcându-i ceea ce ar dori ca el să le facă lor.

Nicio frântură de slovă din legea sfântă a lui Dumnezeu nu trebuie tratată cu ușurătate sau cu lipsă de respect. Cei care calcă un «Așa zice Domnul» stau sub stindardul prințului întunericului, în răzvrătire împotriva Făcătorului și Răscumpărătorului lor. Ei își arogă promisiunile date celor ascultători, spunând: «Templul Domnului, Templul Domnului suntem noi», în timp ce Îl dezonorează pe Dumnezeu denaturându-I caracterul, făcând chiar acele lucruri pe care El le-a spus să nu le facă. Ei statornicesc un standard pe care Dumnezeu nu l-a dat. Pilda lor este înșelătoare, influența lor corupătoare. Ei nu sunt lumini în lume, căci nu urmează principiile neprihănirii.

Oamenii nu pot arăta o trădare mai mare față de Dumnezeu decât prin nesocotirea luminii pe care El le-o trimite. Cei care fac aceasta îi duc în rătăcire pe cei neștiutori, căci stabilesc repere false. Ei pervertesc neconștient principiile curate. . . .

În cuvintele Sfintei Scripturi ni se spune limpede de ce pustiirea a venit asupra poporului iudeu. Ei au avut o mare lumină, binecuvântări bogate și o prosperitate minunată. Dar s-au dovedit necredincioși față de încredințarea ce le fusese dată. Nu au îngrijit cu credincioșie via Domnului și nici nu l-au adus roadele ei. S-au purtat ca și cum nu ar fi fost Dumnezeu și, de aceea, nenorocirea i-a ajuns. Manuscript Releases, volumul 14, 343-345.

Israel credea că, pentru că fusese ales de Dumnezeu la începutul istoriei sale, avea să rămână întotdeauna poporul Său ales. Mai rău încă, el mai credea și că, fiindcă era poporul Său ales, El îl va cinsti, în pofida faptului că el refuza să-L cinstească. Din punct de vedere profetic, Israel a fost poporul Său ales până când a fost repudiat, însă nu a fost niciodată poporul pe care Dumnezeu dorise ca el să fie. Neprihănirea poporului ales nu este determinată de cine s-ar putea ei crede că sunt. Israelul din vechime este exemplul principal pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, dar, atunci când este acceptată premisa falsă că aceasta îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii la sfârșitul lumii, se manifestă orbirea Laodiceei, la fel ca cea a Israelului din vechime. Adventismul crede și învață că ei sunt rămășița poporului lui Dumnezeu la sfârșitul lumii, în pofida

dovezilor clare în sens contrar.

Cu cât ne apropiem mai mult de închiderea timpului de probă, cu atât mai serioasă și mai directă trebuie să devină solia către poporul laodicean. Dacă acea premisă falsă nu este dată la o parte în favoarea adevărului, atunci exemplele lui Aaron, Ieroboam și din 1863 sunt ascunse sub mantia tradiției și a obiceiului. Este prea aproape închiderea timpului de probă pentru a ne mai ascunde sub acea mantie.

Și aceasta este osânda: că lumina a venit în lume, iar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine săvârșește răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele. Ioan 3:19, 20.

Istoria apostaziilor Adventismului a fost trasată în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu. Este o realitate profetică. Prima dovadă a acestui fapt este Israelul din vechime. Israelul din vechime este o istorie de apostazie continuă și tot mai accentuată, și totuși Biblia și Duhul Profetic învață că Israelul din vechime tipifică Israelul modern. Oricât de trist ar fi, niciodată nu a fost mai important să înțelegem acest adevăr decât în prezent. Ceea ce este desigilat prin Apocalipsa lui Isus Hristos este faptul că istoria Adventismului, în calitate de corn protestant, merge în paralel cu istoria cornului republican. Ambele coarne constituie, fiecare, un al doilea martor pentru celălalt, iar refuzul de a vedea în mod corect unul dintre martori împiedică simultan recunoașterea celui alt martor.

Liniile lui Aaron, ale lui Ieroboam și linia din 1863 identifică începutul Israelului spiritual modern și, făcând aceasta, identifică de asemenea începutul cornului republican. Solia îngerului al treilea este un avertisment împotriva primirii semnului fiarei. Sunt Statele Unite cele care mai întâi adoptă o lege duminicală și apoi constrâng întreaga lume să facă la fel.

„Națiunile străine vor urma exemplul Statelor Unite. Deși Statele Unite deschid drumul, totuși aceeași criză va veni asupra poporului nostru în toate părțile lumii.” Mărturii, volumul 6, 395.

Adevărurile profetice legate de criza legii duminicale nu pot fi separate de lucrarea Statelor Unite. Fiara care se ridică din pământ din Apocalipsa treisprezece este a șasea împărăție a profeției biblice, care domnește timp de șaptezeci de ani profetici, potrivit lui Isaia douăzeci și trei. Fiara care se ridică din pământ este cea care are două coarne. Adevărurile asociate cu relația dintre acele două coarne sunt acum în curs de a fi desigilate, dar numai pentru cei care aleg să înțeleagă că Isus înfăptuiește desigilarea Apocalipsei lui Isus Hristos folosind începutul unui lucru pentru a ilustra sfârșitul acelui lucru.

Statele Unite au început ca a șasea împărăție a profeției biblice în 1798, iar în următorii șaiszeci și cinci de ani, cele două coarne care aveau să străbată istoria împreună au fost așezate într-un cadru ce putea fi recunoscut, dar numai de către cei care sunt dispuși să vadă. Cei șaiszeci și cinci de ani prezentați în capitolul șapte din Isaia au început în 742 î.Hr. și s-au încheiat în 677 î.Hr. Din 1798 până în 1863, acei ani s-au repetat. Acei șaiszeci și cinci de ani identifică un proces de criză în ambele coarne.

Până în 1863, perioada de început a profeticelor «zile ale unui singur împărat» din Isaia douăzeci și trei se încheiase, iar prin aceasta a stabilit reperele profetice ale perioadei de încheiere a «zilelor unui singur împărat». Încheierea celor șaptezeci simbolici din Isaia douăzeci și trei este ilustrată de primii șaiszeci și cinci de ani. Intervalul 1863 până la timpul sfârșitului din 1989 reprezintă perioada laodiceană a bisericii adventiste, care își are începutul în mișcarea millerită și se încheie cu mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Pentru a înțelege perioada de la sfârșit, trebuie să înțelegem perioada de la început. Adventismul nu poate face aceasta, căci începutul său este marcat de respingerea jurământului lui Moise, care identifică tocmai cei șaiszeci și cinci de ani care reprezintă începutul și sfârșitul adventismului și al Statelor Unite.

Din acest motiv, și acesta este un motiv de mare însemnătate, acest articol a încercat să stabilească un anumit fapt profetic care este acum dezpecetluit de Leul din seminția lui Iuda. Faptul constă în aceea că, dacă nu sunteți dispuși să recunoașteți că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost întotdeauna în starea laodiceană, atunci, în mod logic, nu puteți împărți drept istoria Adventismului, iar fără a împărți drept istoria Adventismului sunteți incapabili să identificați corect cornul Republicanismului.

Căci dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului Isus Hristos, se încurcă iarăși în ele și sunt biruiți, starea lor de pe urmă este mai rea decât cea dintâi. Căci ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănită decât ca, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă care le-a fost încredințată. Dar cu ei s-a întâmplat după adevărata zicală: „Câinele s-a întors la vărsătura lui” și „scroafa spălată s-a întors să se tăvălească în mocirlă.” 2 Petru 2:20-22.